

отъ отзаде. Засили се юнака да отиде до майка си, изправи се и събуди.

Наоколо тихо, ясно, нѣма мъгла, нѣма войска, нѣма я княжеската майка, приплѣла се само юздата на Шарко около врата на царевича и го дърпа. Стана Марко, успокои се, но въ сърцето му остана тревога за майка му. Отдавна не я виждалъ, отдавна не е чулъ нищо за нея. Стегна бързо коня си и реши да си иде въ Прилепъ да види бащинитѣ си дворци, да види старата си майка. Три години откакъ ги бѣ оставилъ. Три години докато очисти земитѣ си отъ арапи и зли разбойници и даде миръ на народа си.

Тръгна царевича Марко отново и вървѣ докато залѣзе слънцето хладна и вечерня развѣе коситѣ му. Тогава го срещна старецъ на пѣтя и му пожела „добра среща“.

— Далъ Богъ добро! отговори Марко.

— Отъ кжде си, непознати юначе? пита стареца. Ако Богъ ще, накжде ще идешъ? Отъ де идешъ и на кжде отивашъ?

Поспрѣ коня си Марко и добродушно отговори:

— Ида отъ Стамбулъ, кждето арапи трепахъ, царската щерка да отървавамъ. А ти, дѣдо, откжде пжтувашъ? И на кжде отивашъ?

Въздъхна стареца:

— Отъ далеко ида. Преминахъ много земи и много градове. Минахъ презъ Прилепъ и презъ Косово-поле, минахъ и презъ Водина града.

— А сега отъ кжде идешъ, дѣдо?

— Сега ида отъ Прилепъ.

Марко трепна отъ страхъ да не чуе нѣщо лошо:

— Какво има изъ Прилепа?

Стареца помълча. Избърса очитѣ си, въ които се бѣха появили сълзи, въздъхна тежко и каза: